<u>בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים</u>

ע"א 8797/16

לפני:	כבוד השופט י' עמית כבוד השופטת ד' ברק-ארז כבוד השופט ע' גרוסקופף
המערערת:	אינגה אובצ'ינקוב
	נ ג ד
המשיבים:	1. מוריס סופר 2. עו"ד אודי אופיר 3. עו"ד אירנה נודלמן 4. פרנק אבן-טל 5. גינאדי זלדיץ 6. אלי פרטוש

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו מיום 21.9.2016 בה"פ 50397-01-14 שניתן על ידי כב' השופט יונה אטדגי

תאריך הישיבה:	כ"א בכסלו התש"ף	(19.12.2019)
בשם המערערת:	עו"ד אבי עמבר; עו"ד נעמי צוקר	
בשם המשיבים 1 ו-6:	עו"ד שחר חסאן; עו"ד איילת גז	
בשם המשיב 2:	בעצמו	

<u>פסק-דין</u>

<u>השופט ע' גרוסקופף:</u>

מטרתו המוצהרת של הליך זה היא הצלת דירת מגוריה של המערערת. הדירה שועבדה על ידה כבטוחה להלוואה חוץ בנקאית שנטלה, הועברה לבעלות המלווה כנגד וויתור על החזר ההלוואה, ואז נמכרה על ידי המלווה לצד ג'. לצורך הצלת דירת המגורים

פנתה המערערת לבית המשפט המחוזי, על דרך של המרצת פתיחה, וביקשה להצהיר על בטלותם של שלושה הסכמים: הסכם הלוואה חוץ בנקאית מיום 4.5.2012 שערכה עם מר מוריס סופר, הוא המשיב 1 (להלן: "סופר" או "המלווה", ו-"הסכם ההלוואה", בהתאמה); הסכם מכר דירה שכרתה עם המלווה בעקבות הסכם ההלוואה ביום 14.11.2012 (להלן: "הסכם המכר"); והסכם מכר דירה שנכרת ביום 26.3.2012, לאחר הגשת התובענה דנן, בין המלווה לבין מר אלי פרטוש, הוא המשיב 6 (להלן: "פרטוש" או "צד ג'", ו-"הסכם צד ג'", בהתאמה). בית המשפט המחוזי דחה את התובענה, על כל חלקיה. מהטעמים שיפורטו להלן הגענו למסקנה כי יש להחזיר את ההליך לבית המשפט קמא, על מנת שיקבע ממצאים ביחס לתום ליבו של צד ג' בעת בה נמכרה לו הדירה, וביחס לתוקפם של הסכמי ההלוואה והמכר בהינתן הגרסה העובדתית שאימץ בית המשפט קמא ביחס אליהם. זו תמצית הדברים, ולהלן פירוטם.

העובדות הצריכות לעניין

1. גב' אינגה אובצי'נקוב, היא המערערת (להלן: "אובצי'נקוב" או "המערערת"), עלתה מרוסיה בשנת 2003 ועובדת כרוקחת למחייתה. עובר לאירועים שיתוארו להלן הייתה בבעלותה של אובצי'נקוב דירת מגורים בבניין בתל אביב-יפו, הידועה כגוש 6137, חלקה 112, תת-חלקה 47 (להלן: "הדירה"). אובצי'נקוב ואמה התגוררו בשעתו, ועודן מתגוררות גם כיום, בדירה.

2. בנובמבר 2011 סורבה בקשתה של אובצי'נקוב לקבל הלוואה מהבנק. כחצי שנה לאחר מכן, ביום 4.5.2012, התקשרה המערערת עם מר סופר בהסכם ההלוואה, במסגרתו לוותה אובצי'נקוב מסופר סכום של מיליון ש"ח (200 אלף יורו) בהלוואה חוץ בנקאית. ההלוואה ניתנה בריבית חודשית של 4.5%, וכנגדה נרשמה ביום 6.5.2012 משכנתא מדרגה ראשונה לטובת המלווה במרשם המקרקעין. הסיבה בעטיה נזקקה אובצי'נקוב להלוואה נותרה עלומה. לטענתה לא נזקקה לה כלל, אלא הייתה מעוניינת בהלוואה בסכום נמוך בהרבה לצורך כיסוי חובות. לטענת סופר נזקקה אובצי'נקוב להלוואה לצורך מיזם עסקי בו הייתה מעורבת. יוער כי סופר הוא תושב ואזרח צרפת, כאשר אחיינו המתגורר בישראל, מר פרנק אבן, הוא המשיב 4 (להלן: "אבן"), סייע לדודו וליווה אותו בהליכים המתוארים.

3. בעת ההתקשרות בהסכם ההלוואה ליוו את אובצי'נקוב שניים נוספים: גינאדי זלדין, הוא המשיב 5, ורומן לוגינוב (להלן: "גינאדי" ו-"רומן"). טיב הקשר בין השלושה לא הובהר, אם כי עלה מעדותה של אובצי'נקוב כי רומן היה שותפה בעסקים קודמים,

ובית המשפט קמא התרשם כי היה שיתוף פעולה הדוק בין השלושה לאורך הפרשה – גינאדי ורומן חתמו על שטר ערבות לחובותיה של אובצי'נקוב על פי הסכם ההלוואה, ועובר לחתימת הסכם ההלוואה חתמה אובצי'נקוב על ייפוי כוח כללי לפיו גינאדי מיופה כוח לבצע פעולות בשמה. ייפוי הכוח נערך על ידי עו"ד אירנה נודלמן, היא המשיבה 3 (להלן: "עו"ד נודלמן". יוער כי לא הוכח שנעשה שימוש כלשהו בייפוי הכוח האמור). עם זאת, יצוין כבר עתה כי גינאדי ורומן לא נטלו חלק פעיל בהליך דנן: נטען כי השניים לא אותרו, כאשר כתב תביעה נמסר לגינאדי על דרך תחליף המצאה, ורומן כלל לא צורף כנתבע להליך.

4. כחצי שנה לאחר חתימת הסכם ההלוואה, ביום 14.11.2012, נחתם בין אובצי'נקוב לבין סופר הסכם מכר ביחס לדירה. על פי ההסכם אובצי'נקוב מכרה את הדירה לסופר במחיר השווי השמאי של הדירה, בתמורה לסילוק החוב שנוצר לה בעקבות הסכם ההלוואה. יוער כי שוויה השמאי של הדירה באותה עת היה גבוה מסכומן של קרן ההלוואה בצירוף הריבית שהצטברה בגינה, וכי המועד לתחילת פירעון ההלוואה, שנקבע בהסכם ההלוואה ליום 6.12.2012, טרם הגיע. הסכם המכר נערך על ידי עו"ד אודי אופיר, הוא המשיב 2 (להלן: "עו"ד אופיר"), אשר טיפל בהעברת הזכויות בדירה על שם סופר. במעמד חתימת הסכם המכר נחתם גם הסכם שכירות, לפיו אובצי'נקוב תמשיך להתגורר בדירה כשוכרת למשך תקופה של תשע שנים, בתמורה לתשלום דמי שכירות חודשיים (להלן: "הסכם השכירות").

5. קרוב לשנה לאחר חתימת הסכם המכר והסכם השכירות התגלע סכסוך בין אובצי'נקוב לבין סופר לעניין המגורים בדירה: סופר, שנרשם ביום 26.2.2013 כבעל הדירה במרשם המקרקעין, הגיש תביעה נגד אובצי'נקוב בבית המשפט השלום בתל אביב-יפו לפינויה מהדירה בשל הפרות יסודיות של הסכם השכירות, בהם אי תשלום דמי שכירות (ת"א (ת"א) 10361-09-13. להלן: "תביעת הפינוי"). במסגרת הדיון הראשון בתביעת הפינוי הבהיר בא כוחה של המערערת (הנתבעת שם) באותה עת, את המחלוקת באופן הבא:

> "היה כאן סיפור שהיא לקחה הלוואה על מיליון ש"ח להקמת עסק עם שותף שגנב אותה ובפועל היא קיבלה פחות. ההסכם היה שהתובע הטיל שיעבוד על הדירה היות שהיא לא עמדה בהסכם ההלוואה היא מכרה את הדירה נשוא ההסכם שתמורת ההלוואה הדירה שווה במיליון שמונה מאות אלף ש"ח הקיזוז הגיע כי סוכם ביניהם שהדירה תמורת ההלוואה נמכרה לתובע ויש הפרש בין מיליון ההלוואה למיליון שמונה מאות שזה

שווי הדירה. היא נתנה שיקים מראש לשנה וסוכם שהיות
שהתובע חייב לה זה יקוזז מהסכם השכירות..."
(פרוטוקול דיון מיום 27.11.2013, עמוד 1 שורות 11–
17)

6. על רקע סכסוך זה ולאחר הגשת התביעה בה עסקינן, כאשר אובצי'נקוב ואמה עודן מתגוררות בדירה, מכר סופר ביום 26.3.2014 את הדירה לצד ג', מר פרטוש, תמורת 1.6 מיליון ש"ח. למימון הרכישה נטל פרטוש הלוואה מובטחת במשכנתא מבנק הפועלים (הבנק לא צורף כצד להליך הנוכחי. לדברי פרטוש ההלוואה היא בסכום של מיליון ש"ח). על פי עדותו של פרטוש בהליך קמא, הוא היה מודע לסכסוך בקשר לשכירות בדירה וכן לתביעת הפינוי בעת שהתקשר בהסכם צד ג'. ברם, לטענתו, הוא נסמך באותה עת על רישום הדירה בלשכת רישום המקרקעין, ולא ידע על טענותיה של אובצי'נקוב בקשר להסכם ההלוואה ולהסכם המכר, וזאת למרות שבאותה עת כבר הוגשה התובענה דנן. ביום 1.6.2014 נרשמו הזכויות בדירה על שמו של פרטוש במרשם המקרקעין, וביום 15.6.2014 נרשמה משכנתא ללא הגבלת סכום לטובת בנק הפועלים.

7. למען שלמות התמונה יוער כי תביעת הפינוי שהגיש סופר נגד המערערת התקבלה בבית המשפט השלום בכפוף לתוצאת ההליך דנן; נקבע שככל שיימצא כי הדירה עברה כדין לבעלותו של סופר במסגרת הסכם המכר, אזי ייכנס לתוקף צו לפינויה של אובצי'נקוב מהדירה, וכלל שיימצא כי אובצי'נקוב עודנה בעלת הדירה, אזי יתבטל הצו מאליו.

8. נסכם: בין המערערת, אובצי'נקוב, לבין המלווה, סופר, נחתמו שלושה הסכמים: הסכם ההלוואה חוץ בנקאית מיום 4.5.2012, במסגרתו הלווה סופר לאובצי'נקוב מיליון ש"ח; הסכם מכר מיום 14.11.2012, במסגרתו מכרה אובצי'נקוב את הדירה לסופר בתמורה למחיקת חוב ההלוואה; והסכם שכירות מאותו מועד, במסגרתו הותר לאובצי'נקוב להמשיך לגור בדירה שעברה לבעלותו של סופר, בתמורה לדמי שכירות חודשיים. לאחר שהזכויות בדירה נרשמו על שמו של סופר, נמכרה הדירה לצד ג', פרטוש, והיא עברה לבעלותו. לצורך מכירה זו נרשמה משכנתא לטובת בנק הפועלים. במהלך כל האירועים הללו הוסיפו אובצי'נקוב ואמה להתגורר בדירה, והן מתגוררות בה עד היום, כאשר מאז דצמבר 2015 הדבר נעשה בכפוף לצו פינוי שתוקפו מותנה בתוצאות הליך זה.

9. כפי שצוין לעיל, ההליך בו עסקינן הוא המרצת פתיחה שהגישה אובצי׳נקוב, במסגרתה ביקשה להצהיר על בטלותם של הסכם ההלוואה, הסכם המכר והסכם צד ג׳. ההצהרה על בטלות ההסכמים הללו נדרשת על מנת לאפשר למערערת להותיר ברשותה את הדירה, ואף לתבוע את השבת הרישום במרשם המקרקעין על שמה. במסגרת ההליך התכחשה המערערת הלכה למעשה לכל שנטען כי נעשה, ומסרה גרסה לפיה לא הבינה דבר מהמתרחש, לא קיבלה דבר, וממילא אין להחזיקה כחייבת בדבר. לעניין הסכם ההלוואה טענה כי סברה שהיא חותמת על הסכם להלוואה של 100,000 ש״ח בלבד, ומכל מקום כפרה בכך שקיבלה תמורה כלשהי על פי אותו הסכם. לעניין הסכם המכר טענה כי סברה שהגיעה למעמד החתימה על ההסכם לשם קבלת 100,000 הש״ח אשר לוותה מסופר. ואולם, במעמד זה אולצה על ידי שאר הנוכחים, עו״ד אופיר, סופר ואחיינו אבן, לחתום על הסכם המכר על מנת ״לאפס״ את חוב ההלוואה, אף שלטענתה מעולם לא קיבלה לידיה את הכספים שהובטחו לה במסגרתו. כן טענה אובצי׳נקוב כי חשבה שמכירת הדירה לסופר היא לתקופה מוגבלת בלבד, כאשר בסופו תחזור הדירה לבעלותה. ביחס לשני הסכמים אלו טענתה אובצי׳נקוב כי כלל המעורבים בפרשה, קרי – סופר, אבן, ושני שותפיה גינאדי ורומן – הונו אותה והטעו אותה תוך ניצול קשייה בשפה העברית, וזאת בסיועם של עו״ד אופיר ועו״ד נודלמן. לעניין מכירת הדירה לפרטוש, אובצי׳נקוב טענה כי הלה היה מודע לסכסוך ביחס לזכויות בדירה, לא העביר כל תמורה בגינה, ולמעשה סייע לסופר להבריח את הדירה באמצעות הסכם פיקטיבי. על שום כך, לא קמה לו כל זכות להחזיק בדירה.

10. בית המשפט קמא דחה את גרסתה של המערערת מכל וכל. לעניין הסכם ההלוואה קבע בית המשפט כי אובצי׳נקוב הבינה שהיא חותמת על הסכם הלוואה בסך מיליון ש״ח, כאשר דירתה משמשת בטוחה להחזר ההלוואה. בית המשפט ביסס מסקנתו על כמה נימוקים, כאשר המרכזי בהם הוא דחיית טענתה של אובצי׳נקוב שאיננה קוראת ואיננה מבינה היטב את השפה העברית, ועל כן טענתה כי לא הבינה דבר ממסכת ההתרחשויות שתוארה איננה יכולה לעמוד; במסגרת עדותה בהליך קמא, וכן במסגרת עדותה בתביעת הפינוי, הדגימה אובצי׳נקוב יכולת לקרוא מסמכים שונים בעברית ולהבין את תוכנם, בין כשנתבקשה להקריא קטעים מסוימים ובין כשנתבקשה לאשר את תוכנם של קטעים אחרים (אם כי יוער שלאחר שהקריאה לפני בית המשפט סעיף מהסכם השכירות עליו חתמה, במסגרת עדותה בתביעת הפינוי, ציינה כי איננה מבינה את שהקריאה). בנוסף, אובצי׳נקוב אישרה בעצמה שכרוקחת היא ״חייבת עברית מקצועית״, כלשונה. זאת ועוד, גרסתה של אובצי׳נקוב לעניין הסכם ההלוואה והרקע לחתימתו

נסתרה על ידי עדויות מעורבים נוספים בפרשה ונמצאה בלתי סבירה; נקבע כי יכלה להסתייע במלוויה במעמד חתימת הסכם ההלוואה אם לא הבינה את תוכן ההסכם (על פי הנטען, רומן דובר עברית טובה); סכום ההלוואה צוין בספרות, כך שאין משמעות לקשיי אוריינות בעברית כדי להבין את הסכום הנדון; ועוד. ומכל מקום, ציין בית המשפט כי אין באי-הבנת תוכן הסכם ההלוואה כדי לפטור את אובצי׳נקוב מהתחייבות שנטלה במסגרתו באמצעות חתימתה.

11. זאת ועוד, בית המשפט דחה את טענתה של אובצי׳נקוב כי לא קיבלה את כספי ההלוואה. לא מצאתי להרחיב ביחס לכלל נימוקי בית המשפט בסוגיה זו, אך אציין כי אחד מהנימוקים הוא קביעת בית המשפט לפיה אובצי׳נקוב חתמה על הסכם מכר דירתה לסופר בהבנה מלאה, כפי שיפורט מיד. מכאן שאם אובצי׳נקוב לא קיבלה את כספי ההלוואה, הרי שלא היתה מסכימה למכור את דירתה לסופר בתמורה לסילוק חוב ההלוואה.

12. קביעות בית המשפט קמא לעניין הסכם המכר ממשיכות את שקבע ביחס להסכם ההלוואה: טענותיה של אובצי׳נקוב נדחו, ונקבע כי הייתה מעוניינת בהסכם המכר, וכי הבינה היטב את תוכנו ומהותו. בהקשר זה התבסס בית המשפט על נימוקים דומים עליהם התבסס בקשר להסכם ההלוואה, דהיינו על דחיית טענותיה של אובצי׳נקוב לקשיי שפה, כפי שהללו פורטו לעיל; עדותה הבלתי מהימנה, כאשר בהקשר זה הודגשו הסתירות הפנימיות בעדותה, וכן הסתירות שעלו בהשוואת עדותה לעדותו של עו״ד אופיר, בו נתן בית המשפט אמון מלא; הסתייעותה ברומן טרם חתימה על הסכם המכר, כאשר הייתה לה השהות לבקש את עזרתו בתרגום קטעים שלא הבינה בהסכם; חתימתה על הסכם השכירות באותו המעמד; ועוד. גם ביחס לחתימה על הסכם המכר ציין בית המשפט כי ממילא חזקה על אדם כי הבין את תוכנו של מסמך עליו חתם.

13. אשר להסכם צד ג׳, קבע בית המשפט כי נוכח המסקנה לפיה הסכם המכר נעשה כדין, הרי שגם העברת הזכויות בדירה מסופר לפרטוש נעשתה כדין. לפיכך, קבע בית המשפט כי אין צורך להיכנס לפרטי המחלוקת שבין אובצי׳נקוב לפרטוש, ואין צורך לדון במקור ובהיקף היכרותו של פרטוש עם פרטי הסכסוך ביחס לדירה, או לדקדק בטיב קשריו עם סופר ועם אבן.

הערעור שלפנינו

14. במסגרת כתב הערעור שהגישה אובצי׳נקוב, המשתרע על 132 עמודים, מבקשת המערערת לקעקע כל שורה ושורה בפסק הדין. היא שבה על גרסתה כי נפלה קורבן לתרגיל ״עוקץ״, במסגרתו הועברו זכויותיה בדירה, מבלי שהבינה דבר ומבלי שקיבלה דבר. לטענתה המשיבים כולם שיתפו פעולה במרמה, במסגרתה הועברה הדירה תחילה לידיו של סופר, תושב זר שעמד בחזית המרמה, שמאחוריה עומד אחיינו, אבן, שהוא מלווה בשוק האפור; ואחר כך עברה הדירה לידיו של צד שלישי, פרטוש, שותף לקנוניה אשר חבר לסופר ולאבן בידיעה כי הוא מסייע בהברחת דירה שנרכשה באמצעות מכירה פיקטיבית.

דיון והכרעה

15. את המקרה בו עסקינן מוטב לנתח מהסוף. זכות הבעלות בדירה רשומה כיום על שם צד ג׳, פרטוש, ומשועבדת במשכנתא לטובת בנק הפועלים. בנק הפועלים כלל לא צורף לתובענה, ונראה כי למערערת אין כל טענה נגד זכויותיו. ממילא אין הסעדים המבוקשים בתיק זה יכולים להשליך על זכויותיו, שכן אף אם הסכם המכר בטל, נראה כי המשכנתא לטובתו תקפה מכוח סעיף 10 לחוק המקרקעין, התשכ״ט-1969, הקובע כדלקמן: ״מי שרכש זכות במקרקעין מוסדרים בתמורה ובהסתמך בתום לב על הרישום, יהא כוחה של זכותו יפה אף אם הרישום לא היה נכון״.

16. פרטוש, לעומת זאת, צורף לתביעה. נגדו אף נטען כי היה שותף לקנוניה, שכן בעת שחתם על הסכם צד ג׳ ידע על הגשת התובענה דנן, ופעל תוך שיתוף פעולה עם סופר ואבן על מנת להבריח את הדירה. פרטוש מכחיש נמרצות טענה זו. לדבריו הוא פעל בתום לב, בהסתמך על רישום הדירה בלשכת רישום המקרקעין. אם יש ממש בטענתו זו, אזי אין בסיס לביטול הסכם צד ג׳, ופרטוש יהיה מוגן אף הוא במסגרת סעיף 10 לחוק המקרקעין. במצב דברים זה, ההצהרות המבוקשות ביחס לשני ההסכמים האחרים, קרי ביחס להסכם ההלוואה ולהסכם המכר, יהפכו להיות חסרות נפקות מעשית, וניתן יהיה להפנות את המערערת, כפי שעשה בית המשפט קמא, להתדיינות כספית נגד אלה שלשיטתה עוולו נגדה (יצוין כי המערערת הגישה ביום 28.1.2015 תביעה כספית נגד גינאדי, רומן, אבן ועו״ד אופיר, ואולם הדיון בתביעה זו עוכב בהחלטת כב׳ השופט יונה אטדגי מיום 27.12.2016 עד להכרעה בערעור שלפנינו).

17. בית המשפט קמא סבר כי אין צורך לדון בתום ליבו של צד ג׳ (ראו פסקה 56 של פסק הדין), וזאת לאור דחייתו את גרסת המערערת להשתלשלות האירועים – דחייה שלשיטתו מובילה לקביעה כי הסכם המכר תקף, וממילא תקף גם ההסכם צד ג׳. ואולם, לאחר ששמענו את באי כוח הצדדים בהרחבה, סברנו כי הקביעה שלא נפלו פגמים היורדים לשורש תוקפם של הסכם ההלוואה ובהסכם המכר אינה נקיה מספקות, וזאת גם אם מקבלים במלואן את קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא לעניין חוסר אמינות גרסתה של המערערת לפיה לא הבינה דבר, ולא קיבלה דבר (גם בסוגיות תוקף הסכמים אלה נמנע בית המשפט קמא מלדון, כפי שעולה מפסקה 57 של פסק דינו). ועל זאת יש לתת את הדעת: הסכם ההלוואה בו עסקינן הוא במובהק הסכם הכולל ריבית נשך חריגה (4.5% לחודש), וככזה יש מקום לבחון בשבע עיניים את חוקיותו; הסכם המכר הוא הסכם למימושו של הסכם ההלוואה, והוא אף מעורר קשיים לא מבוטלים לגופו, הן לאור עיתוי עריכתו (כחצי שנה לאחר הסכם ההלוואה, ועוד בטרם הגיעה מועד פירעון ההלוואה), הן לאור הפער הבלתי מוסבר בין שווי התמורות במסגרתו (ויתור על החזר הלוואה של מיליון ש״ח שניתנה חצי שנה לפני כן כנגד נכס ששוויו על פי הערכת שמאי שהתקבלה ביום 27.12.2012 עומדת על 1,650,000 ש״ח). מכאן, ומבלי שנידרש לטעת מסמרות, שגם אם נניח כי המערערת קיבלה את כספי ההלוואה (200 אלף יורו) והייתה מודעת לתוכן הסכם ההלוואה והסכם המכר (ובקביעות אלה של בית המשפט קמא לא ראינו הצדקה להתערב), עדיין אין בכך כדי לתת מענה שלם לטענותיה ביחס לתוקפם של הסכם ההלוואה והסכם המכר.

18. במצב דברים זה סברנו כי מן הראוי שבית המשפט קמא ישלים מלאכתו, בשני היבטים: ראשית, בקביעת ממצאי עובדה בשאלת תום ליבו של פרטוש. ככל שיקבע כי צד ג׳ פעל בתום לב, כמשמעות מונח זה בסעיף 10 לחוק המקרקעין, ממילא תהא ידו של צד ג׳ על העליונה, ודין התובענה להידחות; שנית, בבחינת השאלה האם נפלו בהסכמי ההלוואה והמכר פגמים המביאים לבטלותם, וזאת בהינתן הממצאים העובדתיים שנקבעו בפסק הדין מושא הערעור: דהיינו שהמערערת הייתה מודעת לתוכנם של ההסכמים הללו, ושיש לראותה כמי שקיבלה מסופר הלוואה בסך של 200 אלף יורו. כאמור, לקביעות אלו חשיבות אם יימצא כי צד ג׳ אינו חוסה תחת הגנת תקנת השוק במקרקעין.

סוף דבר: התיק יוחזר לבית המשפט המחוזי על מנת שיבחן את שתי הסוגיות שפורטו בפסקה 18 לעיל. בית המשפט המחוזי יהיה רשאי לאפשר הגשת ראיות נוספות ולהורות על הגשת סיכומים ביחס לסוגיות האמורות כפי שימצא לנכון. עיכוב הביצוע מיום 28.5.2018 יעמוד בעינו עד למתן החלטתו של בית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ד׳ בטבת התש״ף (1.1.2020).

ש ו פ ט ש ו פ ט ת ש ו פ ט

העליון
* נאמן למקור *
A51194774